

dieordning, der udmønter læreruddannelsesloven.

Når det samtidig er muligt at vælge fag om undervejs i uddannelsen, bliver det svært at give et præcist billede af valgene. Derfor har vi besluttet at vente med at foretage den endelige opgørelse til den første årgang efter den nye uddannelse har afsluttet sin uddannelse, dvs. sommeren 2002. Men noget kan vi sige allerede nu.

En foreløbig opgørelse tyder på, at 70-75 pct. vælger dansk, og 30-35 pct. vælger matematik. Nogle få procent vælger begge dele. Til sammenligning kan jeg oplyse, at tallene under den tidligere uddannelse var ca. 35-40 pct. for linjefaget dansk og 15-20 pct. for matematik.

Selvfølgelig skal man lægge til, at både dansk og matematik var obligatoriske på uddannelsens første del i gamle dage, om end man jo så også må lægge til, at det var i et ret beskedent omfang. Derfor synes jeg også, der er grund til at glæde sig navnlig over de mange matematikvalg, for det tyder forholdsvis godt i forhold til at styrke matematikundervisningen og dermed også hele interessen for det naturvidenskabelige område i de kommende år.

Hvad de øvrige fag angår, har vi prøvet at sammenligne de seneste årgange på den gamle uddannelse med den nye uddannelse, og de foreløbige tal tyder ikke på, at der er sket store forskydninger i de studerendes valg af fag.

Der er dog én meget markant undtagelse, som også har været fremme i pressen, og som Folketingets Uddannelsesudvalg tidligere har spurgt til, nemlig faget hjemkundskab.

Det synes pludselig at være blevet endog overordentlig populært. Det kan måske skyldes blandingen af teoretisk viden og praktisk kunnen i forhold til en jo i øvrigt fagligt og teoretisk forholdsvis krævende uddannelse, men skyldes måske også den store opmærksomhed, der i det hele taget vises fødevarerområdet. Desværre må man jo sige, at tilstrømningen til faget ikke modsvares af et tilsvarende stort behov i folkeskolen. Her har faget et beskedent timetal og er et af de mindre fag.

Som bekendt skal de studerendes linjefag vælges sådan, at de dækker mindst to af hovedområderne humaniora, naturvidenskab og de praktiske og musiske fag. Det giver den bredde, som var et af målene med reformen i 1997.

Loven giver ministeren mulighed for at ændre på dette, hvis det, som det står, er begrundet i folkeskolens behov. Det står i lovens § 2, stk. 2.

Jeg synes ikke, der er noget, der peger i den retning nu, og derfor har jeg heller ingen planer om at gribe mere regulerende ind over for de studerendes valg, end loven gør i forvejen. Slet ikke på nuværende tidspunkt og på det spinkle grundlag vi har i forhold til en enkelt årgang.

Min konklusion på første del af forespørgslen er, at loven virker efter hensigten, at loven og uddannelsen tilgodeser folkeskolens behov, men at vi skal følge udviklingen meget nøje og selvfølgelig også tage ting og drøftelser op undervejs, men også give seminarierne tid og rum til at folde uddannelsen ud på en fornuftig måde.

Jeg vender mig derefter til den anden del af forespørgslen, der, som der står, handler om: problemerne med at fastholde de nye og yngre lærere i folkeskolen.

Allerede under lovbehandlingen i 1997 var man opmærksom på det forhold, og det indgår derfor som et særligt punkt i forligsteksten, at det skal overvejes at udstikke nærmere retningslinjer for det, man kunne kalde en inklusionsordning for nyuddannede lærere.

Vi vil tage den her opgave op til efteråret og indkalde alle relevante parter til en drøftelse. Det vil sige repræsentanter for KL, Børne- og Kulturchefforeningen, skolelederne, seminarierne, lærerforeningen og andre.

Men det er klart, at det først og fremmest er et kommunalt ansvar. Det er skoleledelsen, der må sørge for, at nye lærere modtages godt, og at de så at sige indskoles i skolens lærergruppe, at de får et skema, de kan magte, og ikke et af den slags, der vist i jargonen går under navnet restskema.

Fra uddannelsens side kan vi prøve at give et tilbud om kontakt tilbage til uddannelsesstedet eller til et andet seminarium. I nogle tilfælde kunne det forme sig som en fortsættelse af det samarbejde, der er etableret i forbindelse med praktikken, men det skal selvfølgelig omfatte alle skoler.

Men det er som sagt først og fremmest en kommunal opgave, og det tror jeg også er meget vel erkendt, og det er dermed kommunerne, som skal være med til at løfte det som en del af deres personalepolitiske ansvar. Som sagt drøfter jeg det meget gerne med KL, dels for at følge processen, dels jo også for at kunne inspirere, om det skulle være nødvendigt.

Endelig spørges der til lærermangelen. Der blev i begrundelsen henvist til Undervisningsministeriets egne prognoser, og jeg synes, at man, hvis man læser dem, så alligevel får sådan